

Zouden ze daar nu al naar bed zijn? Hoe lang heeft hij nu al gelegen? 't Zal wel weêr net zoo afloopen als de zes vorige keeren

„Sersant, ada orang Atjeh” 1) fluistert de Javaansche korporaal hem in 't oor.

Voorover gebogen, zijn adem inhoudend, de vuist om den greep van zijn geweer geklemd, luistert hij. Vijf, tien minuten, een kwartier en niets, niets stoort de nachtelijke stilte!

„Koewé, gilla,” 2) mompelt hij, „die zwarten meenen altijd wat te hooren of te zien en er is toch niets.”

De korporaal die het Hollandsch schijnt te verstaan of ten minste den zin van het gemompel begrijpt, fluistert zacht, maar met overtuiging:

„Ada, sersant, betoel ada.” 3)

Siemer haalt zijn schouders op en staart, staart tot de oogleden moê worden. Hij werpt een blik in de richting der benting. Zou er nu nog geen lantaarn worden geheschen, de commandant slaapt zeker en droomt stellig niet van hinderlagen en bijtende muskieten 't Is toch vervelend. Doch wat was dat?

Daar kraakte een tak, neen niets, daar hoorde hij weêr beweging voor zich uit. Hij loert en spiedt, doch op het nu door de maan helder verlichte landschap wordt niets gezien.

't Zal een wild varken zijn geweest Maar neen, dat is geen varken, die lange gestalte, die daar langzaam het pad volgende, recht op hen toe komt, een zwaar pak op het hoofd dragende, vastgehouden met de linkerhand, de klewang in de rechter geklemd, . . . nog één, . . . nog een, . . . nog meer.

Een lichte siddering gaat hem door de leden; met een enkelen blik overtuigt hij zich, dat zijn manschappen waken. Hij stoot zijn buurman zacht aan. Deze heeft echter reeds lang gezien wat er naderde en den naast hem liggenden soldaat op gelijke wijze gewaarschuwd.

Wat zal het volgende oogenblik brengen?

Zij naderen. Nog een dertigtal passen zijn zij verwijderd. Nu nog twintig De voorste Atjeher blijft plotseling staan. Zou hij wat gezien hebben?

Zou hij het gevaar vermoeden?

Men hoort bijna den hartslag der soldaten. Geen zucht, geen ademhaling zelfs wordt vernomen. Met den vinger aan den trekker van het geweer wachten zij het commando af. 't Is een angstig oogenblik! De Atjeher schrijdt weder voort nog vijftien tien, zeven pas Aan! Vuur! klinkt kalm en krachtig het commando, knetterend dondert het salvo door de lucht. De kalong wijzigt plot-

1) Sergeant daar zijn Atjehers.

2) Je bent gek.

3) Er zijn er werkelijk, Sergeant.